

CHINESE PLEGTIGHEDEN.

De Chinezen houden buitengewoon veel van optogten. Deze soort van vermakelijkheid is dus niet alleen geene zeldzaamheid, maar dikwerf zeer kostbaar en schitterend. Als hoofdzaken komen daarbij voor eene groote menigte van lantsaarnen, van verschillende gedaante en kleur, banieren, muziek en eene verhevenheid met vier kinderen er op, die gekroond zijn en guirlanden in hunne handen houden.

In de processie die de lente moet verwelkomen, wordt de os op eene verhevenheid met handboomen op de schouders gedragen, en daar de os gemeenlijk bij het ploegen gebruikt wordt, wijst de tegenwoordigheid van dit dier den ploegtijd aan, en dient tot symbool van den daarop te wachten oogst, als de vrucht van den arbeid van den guldigen os.

De heilige ploegplegtigheid heeft elk jaar zoo te Peking als in de provincien plaats. De hoogste overheden nemen daaraan deel, als om den landbouw te vereeren. Eene plechtige aanbidding geschiedt er van een van klei gemaakte os of buffel, en de optogt trekt verscheidene malen om dit beest heen, waarna het aan gruis gebroken wordt, en dit door het volk weggenomen om op hunne akkers ge-

strooid te worden. De voornaamste beeldtenis is vergezeld of omringd van honderd kleinere beeldjes van dezelfde gedaante, waarmede op gelijke wijze gehandeld wordt. De muziek bij den optogt dient niet om het volk in het loopen te helpen, maar om door het geluid de booze geesten te verjagen.

De visschers hebben ook een lantsaarnfeest in verband met de plegtigheid die bij den aanvang van de lente en van den herfst plaats heeft om den geest der wateren te behagen. Wat vooral bij dezen optogt behoort is een uitstekend groot beeld van een draak, dat op de schouders gedragen wordt, voorafgegaan van liefelijke figuren van vissen, bijgelicht door lantsaarnen en vuurwerken. De Chinezen hebben in hun heidenschen voorstand geen rustdag, maar zorgen door hunne herhaalde feestvieringen van dezen aard er voor, dat zij toch vele dagen van inspanning en vermaak vieren. Maar, ach! hoe verlagend zijn deze vermakelijkheden, als men die vergelijkt bij des Christens plegtige en liefelijke instellingen en godsverering, en de vreugde van de gemeenschap met de heiligen en met God.

T. M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

OCTOBER. — EERSTE WEEK.

Rehabeam, koning van Juda.
1 Kon. 14: 21—31 (2 Kron. 11 en 12).

Had Salomo God geboden om wijsheid en die ook van God ontvangen, zijn zoon Rehabeam meende aan zijne eigene wijsheid genoeg te hebben. Door den raad van oude en wijze raadsliden zijns vaders te verwerpen, en dien van met hem opgewassen jongelieden, als beter naar zijn smaak, te volgen, verloor hij tien van de twaalf stammen en bleven slechts die van Juda en Benjamin hem getrouw. Er ontstonden twee rijken, dat van Israel waarvan Jerobeam de eerste koning werd, en dat van Juda, het aan Rehabeam getrouw gebleven gedeelte (1 Kon. 12; 2 Kron. 10).

Zelfs liet de Heer het hem niet toe, pogingen aan te wenden om de losgescheurde stammen weer onder zijne heerschappij te brengen (2 Kron. 11: 1—4). Rehabeam was 41 jaren oud toen hij koning werd en regeerde 17 jaren te Jeruzalem. In de drie eerste jaren zijner regering versterkte hij zijn land en wandelde in de wegen des Heeren. Toen vlogten tot hem allen wien de door Jerobeam in Israel ingestelde gouden-kalverdient ten gruwel was (2 Kron. 11: 5—17). Maar sterk geworden, verliet hij de wet des Heeren. Onder zijne slechte regering week het volk, dat daartoe tijdens Salomo's afkeuring van God reeds aanleiding had gekregen, hoe langer hoe verder van 's Heeren vrees en dienst af. Het gaf zich meerendeels aan de afgodery en de gruwelen over, waaraan de vorige bewoners van Kanaan zich hadden schuldig gemaakt en waarom zij met uitroeping gestraft waren. (Waarom roeide God ook Israel niet uit? — zijn verbond met Abraham.) De Heer bezocht zijn volk in het vijfde regeringsjaar van Rehabeam, door den veroveraar Sisak, koning van Egypte, toe te laten dat hij een inval deed in het land, alle sterke steden veroverde, tot zelfs de hoofdstad. De straf was regtvaardig (2 Kron. 12: 5, 6); evenwel niet om het volk te verdelen, maar om het tot God terug te voeren. Vorst en volk verootmoedigen zich voor den Heer, erkenden Gods regtvaardigheid en daarom verdierf de Heer hen niet en liet ook Sisak niet toe hen te verloveren, maar wilde dat zij Sisak tot knechten zonden worden, opdat zij het onderscheid zouden leeren tusschen 's Heeren dienst en de

dienst van de koninkrijken der landen. Daarom mogt Sisak wel al de schatten uit tempel en paleis, en waar hij die vond wegmene en meévoeren — tot groote vernedering van Juda's koning en volk, maar hen niet verdelen of geheel ten onderbrengen (2 Kron. 12: 7—12).

Onder de muurschilderingen die Champollion in 1828 in het paleis van Karnak vond, ontdekte hij er ook eene dezen Sisak voorstellende, terwijl hij drie-en-zestig overwonnen koningen aan de voeten zijner afgoden brengt, en onder deze een met een echt joodsch gelaat, en een hieroglyfisch bijschrift, «koning van het land van Juda» beteekenende. (De afbeelding zelve vindt men in het voor alle zondagschoolonderwijzers hoogst nuttig werkje: «Hoe wij aan den Bijbel zijn gekomen» blz. 38).

Het schijnt echter dat de bekeering van Rehabeam niet van den rechten stempel of duurzaam was, want nog daarna lezen wij van hem: «Hij deed wat kwaad was, dewijl hij zijn hart niet rigtte, om den Heer te zoeken» (2 Kron. 12: 14).

Vrome ouders niet altijd vrome kinderen. — De ondenkbaarheid der kinderen niet altijd aan de opvoeding te wijten. — Gevaar van slechte voorbeelden door ouders gegeven; — deze evenwel geene verschoning voor goddelooze kinderen. — Noudzakelijkheid en gewigt eener hartgrondige bekeering — deze juist wordt bij Rehabeam gemist.

T. M. L.

DE JONGE IERLANDER.

Een roomsch-katholiek jongeling, van een zeer beminlijk karakter, de eenige zoon eener weduwe, had zich bij zekere gelegenheid een roomschen bijbel aangeschaft, dien hij ijverig onderzocht, en waardoor hij spoedig zoo ver kwam, dat hij de dwalingen der roomsche kerk liet varen, en zijn hart in oprechtheid aan den Heer overgaf. Zijne moeder was daarover zeer verslagen, en verzocht twee priesters hij haar te komen, ten einde haar zoon over te halen, om hetgeen zij ketterij noemde, te verwerpen. Zij lieten niet laag op zich wachten, en waren twee uren achtereen bezig om hem over te halen, weder in den schoot der roomsche kerk terug te keeren.

Daar al hunne welsprekendheid niet voldoende was om het gewenschte gevolg te bewerken, werden zij boos en riepen elkander toe: — «Het moet en het zal geschie-

den!» en daarop stond de een met eene houding vol waardigheid en plegtigheid op, vertoende den jongeling een ring met een zegel, en begon over hem de verschrikkelijkste vervloeking uit te spreken. Deze ontstelde daarover in geenen deele; alleenlijk kon hij zijne tranen niet weerhouden, toen een dezer priesters ook den naam zijner moeder in zijne verschrikkelijke vervloeking mengde, zeggende: «De vloek van het verbrijzelde hart eener arme moeder pijnigt uwe ziel door de kwellingen van een onuitstaanbaren doodsangst!»

Daar de jongeling zag, dat zij dachten dat zijne tranen eene andere oorzaak hadden dan werkelijk het geval was, antwoordde hij met kracht, doch tevens met eene uitdrukking van hartelijke liefde: «Mijne heeren! te vergeefs tracht gij mij door uwe verschrikkelijke vervloeking weder op den weg der dwaling te brengen; want thans ben ik meer dan ooit overtuigd, dat uwe godsdienst niet de godsdienst is van Jezus Christus. Zulke vervloeking kunnen niet voortkomen uit een hart, dat de almachtige kracht der liefde des Zaligmakers ondervonden heeft. Wat mij aangaat,» voegde hij er bij, «ik ben door Hem onderwezen, en ik ken zijn gebod dat zegt: zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; bidt voor degenen, die u geweld doen en u vervolgen. O! mijne heeren! ik wensch God altijd te bidden, dat Hij zijne dierbaarste zegeningen op u doe nederdalen; en geve Hij, dat gij, om der wille van Jezus Christus, op uw sterfbed met dien vrede, welke alle verstand te boven gaat, de eeuwige gewesten der zaligheid moogt binnentreden.»

Daarop gingen de beide priesters. Wij weten niet welk nut zij getrokken hebben uit de les, die zij van den jongeling hadden ontvangen; maar dit weten wij, dat de jonge man thans ijverig werkzaam is, om zielen van den weg der dwaling te brengen tot Jezus Christus.

WETENSWAARDIGE SPROKKELINGEN.

Bijbelsche oudheidkunde. — Bij Kairo in Egypte is volgens een zwitsers dagblad de verrassende ontdekking gedaan van de fundamenten eener stad, die door de Israeliten zou gebouwd zijn tijdens hun verblijf in Egypte. Een geleerde die zich met de ontfering van oude opschriften bezig hield, deed de ontdekking, die een nieuw licht werpt over het boek Exodus.

Een werk van Prof. van Oosterzee. — «Het derde deel van Prof. van Oosterzee's Christologie wordt onder den titel van «Het beeld van den Christus naar de Schrift» in de zweedsche taal overgebracht door C. A. L. Forslund, hoofd-officier bij het zweedsche leger, en in maandelijksche afleveringen uitgegeven. Het moet tot tegenhanger dienen van een geschrift van Rijdberg, onder denzelfden titel, waarin Christus slechts als zedeleeraar wordt voorgesteld, waardig om met Sokrates te worden vergeleken.

«Doorboring van den berg Cénis. — Den 25sten December 1870 is des namiddags te half vijf ure de doorboring van den mond Cénis volbragt, en wel in het midden des tunnels. Dit reuzenwerk was begonnen in November 1857. Het eerste jaar werd met toebereidselen doorgebragt, en in 1859 verhinderde de oorlog de voortzetting. Eerst in 1860 werden de boorwerktuigen, die de Piemontees Sommellier had bedacht, aan den gang gebragt, en met deze heeft men tot op kerstdag van 1870 een rotswand van negenog twee duitsche mijlen (dat is bijna 2½ uur gaans) doorboord. De vooruit gemaakte berekeningen zijn volkomen juist gebleken. Beide deelen des tunnels, de zuidelijke (van Bardone) 7079 meters lang en de noordelijke (Modane) 5167, ontmoetten elkander ter bepaalde plaate. Het middelpunt van den tunnel vormt het grenspunt tusschen Italië en Frankrijk.

Later heeft men ondervonden dat het verkeer door dezen tunnel echter ernstige moeilijkheden ontmoet. Bij den proefrid zijn twee van de drie machinisten gestikt. Al deze moeilijkheden zijn nu geheel overwonnen. En onlangs is de tunnel op plegtige wijze ingewijd.

Chineesche drukkunst. — De zettens-letterkassen der zendingdrukkerijen in China hebben elk over de zesduizend vakken, inhoudende de talrijke letters van het chinese alfabet. De kassen zijn in den vorm van een amfiteater gebouwd, en de zetter staat in het midden. Elke letter die hij zet, kiest hij uit de zesduizend uit. Wat zoude de nu zalige eerwaardige Samuel Eyre dit werk met blijdschap aanschouwen! Hij was de eerste die te Peking losse metalen letters voor het drukken in het chinesees graveerde en goot.

T. M. L.

EENE GESCHIEDENIS UIT NIEUW-ZEELAND.

Waar deze menschen zoo nieuwsgierig naar toe zien? — Gij raadt het wellicht. Naar een schip? — Juist. Maar zou het alleen nieuwsgierigheid zijn? — Ik zal het u verhalen.

Voor omstreeks veertig jaren stevende een groot koopvaardij-schip, „Boyd” genaamd, naar Nieuw-Zeeland om eene lading hout in te nemen. Nieuw-Zeeland was toen nog heidensch. De Boyd was het grootste en best uitgeruste schip dat zich tot hertoe om handelszaken aan Nieuw-Zeeland's kusten vertoond had. De Nieuw-Zeelanders kregen derhalve grooten trek om in bezit van dit schip te geraken. Zij lokten den kapitein en eenige van de manschap van het schip in het binnenste van het land, vielen daar verraderlijk op hen aan en vermoordden hen. Te gelijk werden de aan boord geblevenen ook overvallen en omgebracht, en zoo kwamen de Nieuw-Zeelanders in bezit van het schip.

Nu zult gij wel begrijpen, dat het niet alleen uit nieuwsgierigheid is, dat die mannen op het plaatje zoo staan uit te kijken.

De gevolgen van deze afschuwelijke handelwijze waren voor degenen die haar gepleegd hadden, kwaad genoeg. De troep inlanders aan boord van het schip geraakte weldra in strijd; met de natuur en het gebruik van de schietgeweren en het kruid waren zij niet bekend, gingen er onvoorzigtig mede om en zoo gebeurde het, dat het schip al spoedig in brand geraakte en van de vlammen verteerd werd, terwijl eene menigte inlanders zich aan boord bevond. Maar men had ook eenige vaatjes kruid aan wal gebracht. De inlanders meenden dat het eene soort van spijze was, zoo als gierst. Dat moest gekookt worden, dat zou lekker zijn. Zij maakten dus toebereidselen tot een del-

cieusen maaltijd. Een maaltijd van gekookt buskruid! — Smakelijk eten! — Maar gij zult spoedig zien hoe dat adiep. De ovens waren klaar gemaakt, een vaatje werd er in gezet en daarna het hout aangestoken. Natuurlijk vatte het kruid vuur en er volgde eene vreeselijke outplofing, welke geheele scharen der ongelukkige inlanders aan stukken sloeg en ombragt. »De Heidenen zijn gezonken in de groeve die zij gemaakt hadden; hunlieder voet is gevangen in het net dat zij verborgen hadden.” Ps. 9:16.

Vele jaren wist men in Engeland niets van wat er met het schip gebeurd was; men dacht dat het in volle zee met man en muis was vergaan. De ware toedragt werd echter op eene merkwaardige wijze aan het licht gebracht. Acht jaren na het bovengemelde predikte een zending voor eenige inlanders van den grooten dag der rekenschap en zeide, dat te dien dage al de verborgen werken der duisternis aan het licht gebracht en de misdaden der menschen naar verdiensten vergolden zullen worden. Daar was een opperhoofd bij, wiens geweten hem van wege zijn aandeel aan de vermoording van de bemanning der Boyd besongstigde. Hij vroeg of dan alles bekend zoude worden?

— De zending antwoordde: »Voorzeker zal het.” — »Dan,” zeide het opperhoofd, »zijn wij allen verloren, want dan zullen wij als moordenaars van de bemanning der Boyd verdoemd worden.” — Op verdere vragen van den zending kwam de geheele geschiedenis aan het licht.

Dergelijke gebeurtenissen komen nu in Nieuw-Zeeland niet meer voor. Het Evangelie heeft daar alle dingen nieuw gemaakt en vreedse schepen die daar aanleggen, hebben even weinig kwaad te vreezen, alsof zij in eene onzer havens binnenloopen.

T. M. L.

KEIZER TITUS EN DE MUG.

EENE JOODSCHE LEGENDE.

Nadat het joodsche volk den Christus ter dood had gebracht, heerschte in Palestina steeds onrust en misnoegdheid. De verwachting van een aardseken Messias, het knellende juk der Romeinse overheersching en de geestdrijverij van valsehe profeten werkten zamen om het volk bijna jaarlijks tot oproer te brengen.

Na den dood van koning Herodes Agrippa werd het joodsche land als Romeinsch wingewest door proconsuls bestuurd. De wreedheid en hebzucht dezer dwingelanden deed de verbittering der Joden ten top stijgen, zoodat zij in het jaar 65, tijdens Gessius Florus proconsul was, tot een algemeen en geduchten opstand kwamen.

Geheel Judea en Galilea vloog te wapen; de opstandelingen in wier magt de vestingwerken van Jeruzalem waren, versterkten die aanzienlijk; als met een tooverslag verrezen overal wapensmederijen en werden oorlogswerktuigen en benodigdheden vervaardigd, en weldra telde de joodsche strijdkracht enige honderdduizende manschappen. De gunstige wending die de zaak der opstandelingen aanvankelijk nam, noodzaakte de Romeinen om door krachtige maatregelen, zoo mogelijk, het verlies van een geheel wingewest te voorkomen. Keizer Nero zond Flavius Vespasianus aan het hoofd van 60 duizend uitgelezenen soldaten naar Palestina, en deze beroemde veldheer voerde aldaar gedurende 3 jaren letterlijk een vernielingskrijg; de Joden toch streken met den heldenmoed der vertwijfeling.

Reeds had Vespasianus Jeruzalem naauw ingesloten, toen hij te Rome tot keizer werd uitgeroepen; hij verliet Judea en stelde het opperbevel over het leger in handen van zijn zoon Titus. In het voorjaar van 73 liet deze zijne gansche krijgsmagt oprukken tegen Jeruzalem, binnen welks muren

godsdienstige en staatkundige partijschappen elkander met woede bekampten. Bovendien was Jeruzalem overbevolkt, zoodat de elende der zwaar geteisterde stad ras vermeerderd werd door hongersnood, die naar het zeggen der geschiedschrijvers zóó nijpend werd, dat zelfs menschevleesch toenmaals gegeten is! En toch gingen de Joden voort hunne hoofdstad te verdedigen met een heldenmoed, die slechts zeldzaam is waargenomen bij volken, die hun ondergang nabij waren. De verdediging van Jeruzalem was eene herhaling van den strijd der Carthagers en der Numantiërs tegen Rome; immers het fanatisme, de hardnekkigheid en de jammeren der belegerde Joden gaaft alle beschrijving te boven. De matig gestelde vredesvoorwaarden van Titus werden afgewezen, en de belegeraars moesten den eenen versterkten heuvel na den anderen stormenderhand bemagtigen, elken muur afzonderlijk veroveren. Want de Joden, vertrouwend op de beloften, die zij in hunne Heilige Schrift vervat meenden, hielden tot op het laatste oogenblik vast aan het geloof dat een Messias zou verschijnen om hen te verlossen van de Romeinen. Zij verkozen als martelaren te sterven op de overblijfselen van hunne heiligdommen, liever dan zich weder onder het juk der heidenen te krommen. Op 10 Augustus van het jaar 70 werd de prachtige tempel eene prooi der vlammen, doch zelfs dit vermogt niet hen tot onderwerping te bewegen. De belegerden trokken terug in de benedenstad, en toen ook dit gedeelte van Jeruzalem veroverd of verbrand was, verdedigden zij zich in de afzonderlijk staande burch en omliggende forten, totdat de laatste daarvan in September deszelfden jaars door de Romeinen bemagtigd was. Toen werd de stad, voor zooverre die nog aanwezig was, in brand gestoken en met den vlakken grond gelijkgemaakt.

Het lot der Joden, die den ondergang van hun vaderland overleefden, was boven beschrijving ellendig. Onmiddellijk na de verwoesting van Jeruzalem stierven nog ongeveer 10,000 menschen den hongerdood; de kinderen beneden 17 jaren werden als slaven verkocht en de volwassenen ge-

ketend deels naar de steengroeven van Egypte vervoerd om daar in levenslangen dwangarbeid te verkwinen, deels naar Rome opgezonden om in het strijdperk door wilde dieren te worden verscheurd. Het aantal gevangenen bedroeg, allen te zamen gerekend, 97,000; meer dan een millioen Joden hadden het leven verloren in dien bjarigen krijg.

Eene zoo ongehoorde ellende, eene zoo snoode verdelging van bijna eene gansche natie schreeuwde naar de meening der Joden om wraak. Jehova zou 't leed, zijn uitverkoren volk aangedaan, den overwinnaar vergelden. En volgens de overlevering is dit werkelijk gebeurd.

Na Jeruzalem verwoest te hebben, keerde Titus naar Italië terug. Luid jubelde het volk toen de overwinnaar der Joden, aan 't hoofd van zijn zegerievend leger, omgeven door alles wat zijn intogt pracht en luister kon bijzetten, Rome binnentrok; hij zelf waande zich magtig en gelukkig; doch ziet, gedurende zijn triumftogt vloog hem eene kleine mug in den neus en drong tot in zijne hersenen door, en dit nietig insect was het werktuig, door Jehova gekozen, om Titus te straffen voor het nameloos leed, dat hij 't joodsche volk had aangedaan. Want die mug prikte den triomfator in de hersenen, zij prikte hem weder, zij hield niet op met prikken, en de kwelling, de smart hierdoor veroorzaakt was onuitstaanbaar. Geen oogenblik rust was den keizerzoon meer gegund; de mug volbragt haar beulspligt onafgebroken; zij folterde hem van den ochtend tot den avond, en van den avond tot den ochtend, zoodat Titus menigmaal den dood aanriep om een einde te maken aan zijn lijden; maar de dood kwam niet. Alle middelen werden beproefd om de mug te verwijderen, doch 't bleek dat gene menschelijke magt of kunst daartoe in staat was. Bijna tot wanhoop gebracht, zocht de lijder zijne kwelling te vergeten door aan allerlei verstrooiingen deel te nemen; aanvankelijk vermeende hij hierdoor aan zijn kwaden genius ontsnapt te zijn, en daarom stortte hij zich hoe langer hoe dieper in een maalstroom van uitspattingen, doch spoedig bleek zijne dwaling, want zelfs te midden der dolzinigste bedrijven, prikte de mug voort, immer voort gedurende 9 volle jaren.

Toen besteg Titus den Romeinchen keizerstroom, maar te gelijk nam ook zijn kweigeest daar plaats, en de mug die den overwinnaar der Joden gene rust had gegund, toonde evenmin ontzag of erbarmen jegens den Imperator, den magtigste der gansche wereld. Het bastte niet dat de keizer na zijne troonsbestijging zijne woeste levenswijze had vaarwel gezegd, dat hij den schepter zwaaiende met regtarigheid, wijsheid en edelmoedigheid, dat zijne deugden hem zelfs den naam van „de liefde en de wellust van het menschelijk geslacht” verwierven, de mug prikte immer voort, zij prikte hem nog toen in het jaar 81 de dood een einde maakte aan zijn voorbeeldeloos lijden.

Eene enkele maal, doch slechts voor weinige oogenblikken, had Titus zich werkelijk van de mug ontslagen gevoeld. Dit was geschied, zegt de overlevering, terwijl hij toevallig voor eene ijzersmederij stilstond, waar zoo vreeselijk gebeukt en geheimerd werd, dat de mug door het gerass van streek raakte en ophield met prikken. De keizer begreep de oorzaak zijner kortstondige verligting, en liet onmiddellijk eene smederij vlak naast zijn slaapvertrek inrichten; maar helaas, de mug liet zich niet weder verschalken, zij bleef den last, haar door Jehova opgelegd, ten einde toe getrouw volbrengen.

Met deze legende omtrent de straf door het Opperwezen aan Titus voltrokken, troosten de Jodea zich over de verwoesting van Jeruzalem en den ondergang van hunne nationaliteit; want zij leiden er uit af, dat, wijl Jehova de heiligschennis aan zijn tempel en stad gepleegd, wreekte. Hij niet voor altijd geweken is van zijn uitverkoren volk, maar dat eenmaal weder zal verzamelen en herstellen in het bezit van hun regtmattig erfdeel.

Een ieder begrijpt dat de mug niet anders is dan een zinnebeeld van het geweten. Daarom aarzelen wij niet er bij te voegen, dat meer dan één magtige der aarde, ook in onze dagen, door eene titusmug gekweld wordt of zal worden, wegens veel leed aan zijne natuurgenooten en aan gevoelende schepselen van minderen rang veroorzaakt en 't welk hij, zoo niet geheel, dan toch grootendeels had kunnen voorkomen, had hij naar de stem van pligt en menschelijkheid geluisterd, in plaats van gehoor te geven aan de inblazingen van roem en bastzucht.

(Androcles.)

SPROKKELINGEN.

Oorsprong der nestels. Alva beval, om zich te wreken op een aanzienlijk corps Nederlanders dat zijne vaandels had verlaten, dat ieder man van dit corps, welken graad hij ook bezat, opgehangen zou worden wanneer hij gevangen werd genomen. Dit corps liet ten antwoord aan Alva weten, dat ten einde de strafontfening gemakkelijker te maken, iedereen een koord en een spijker om den hals zou dragen, maar het onderscheide zich zoozeer dat het een ereteeken werd. Hiervan hebben de nestels hun oorsprong.